

Zondagmorgenkring

25 September 1955

Goeden morgen, vrienden,

Wij zullen gaan trachten om een eerste contact te leggen met de niet-leden onzer Orde. Niet-leden klinkt U vreemd? Ik bedoel hiermede degenen, die met ons tezamen dit werk verrichten, maar binnen hun eigen groep. Wij zullen trachten door te dringen in hun beschouwingen omtrent de eeuwigheid en vooral: Omtrent de Eeuwige Mens. Ik geloof niet, dat velen onder U zullen begrijpen, wat de eeuwige mens is. Toch zal ik moeten trachten U in de korte tijd, die mij rest, voordat de eigenlijke spreker van deze bijeenkomst tot U komt, U dit duidelijk te maken. De mens is eeuwig, omdat wij aannemen, dat de Schepping eeuwig is. De mens is onvolmaakt. De geuite Schepping bestaat uiteindelijk uit een volkomen evenwicht van elkaar aanvullende onvolmaaktheden.

Een Schepping zonder strevend bewustzijn mag zeker niet als evenwichtig, of volmaakt worden gezien. Zo zal er altijd, zolang er een Schepping bestaat, een mens zijn. Een mens in veel verschillende vormen, wonende misschien op vele verschillende werelden. Maar altijd weer: de mens. Het wezen, dat streeft en zoekt en uiteindelijk zich ontworstelt uit zijn omgeving. Dat naast zich ziet degenen, die het bewustzijn bereiken. Zo vormende een nieuwe schakel, grijpen zij uit en vormen een schakel tot steeds hoger bewustzijn, tot steeds dieper begrip voor het eeuwige, oneindige keten van elkaar aanvullende bewustzijnsvormen, die de wereld en de cosmos vullen.

Gij zijt een deel van deze eindeloze keten. Ook in U leeft de eeuwige mens, het eeuwig strevende. De mens is Gods beeld. Oneindig en in zichzelf besloten is de keten der mensheid. De mens gelijkt God. Want in zich denkend en zoekend scheidt hij steeds weer nieuwe waarden, die aanpassen bij zijn vol bewustzijn. Bewustzijn en bewustzijn aan elkaar koppelende zien wij, hoe de mens uiteindelijk reikt van de diepste sferen tot in het hoogste Licht.

Deze dingen maken deel uit van ons aller leven. Wij moeten, of wij willen of niet, mee in deze dans, die soms een heksendans lijkt, vol van satanische effecten. Deze dans, die soms een rei lijkt door kinderen op een pas bedauwde weide in de vroege morgen gedanst. Niemand weet, hoe en waarom, weet waarheen deze dans leidt. Niemand. Ook gij niet. Ook wij niet.

Wij allen weten, dat, zolang wij geketend blijven in het mens zijn zonder meer, zolang er een band bestaat tussen óns, het leven en de wereld, wij verder moeten schrijven. En wij zien hoe geslacht na geslacht ons volgt. Wij zien, dat wereld na wereld mee wordt betrokken in het ontzagwekkend gebeuren van de bewust wordende geest. Deze problemen van de eeuwige mens en de eeuwige mensheid, hebben vanaf de vroegste tijden, vanuit het eerste bewustzijn, dat gegeven werd aan het ras, dat thans "mens" heet op deze wereld, een voortdurende stof tot overdenking gegeven. De leraren uit het verre verleden, de profeten uit de oude tijden en de denkers van het heden, allen gelijkelijk worden zij getrokken door dit grote, dit wonderlijke vraagstuk; "Mensheid".

Ieder heeft dit probleem op zijn wijze getracht haar te doorgronden en te beschrijven. Trachtende de vraag a.h.w. uiteen te rafelen, tot het klein nietig en begrijpelijk geworden zou zijn. Allen keren zij toch weer terug tot de esoterische uitleg, waarbij grote doch onbekende machten de sluitsteen vormen voor het bestaan van deze wonderen, van deze mensheid, die voortdurend voortschrijdt. Eén onzer vrienden heeft in zijn tijd en in de termen van zijn tijd beschreven, hoe dit is. Hoe of die mens bestaat, volgens zijn idee en hoe keten na keten aaneengereid wordt.

Hij heeft zijn opvattingen beschreven door kennis te geven, wat engelen eigenlijk zijn, door te verklaren, waar wij de scheppende macht zien, altijd nog weer een hoger bewustzijn te zien boven de Schepping.

Kortom, hij heeft getracht langs magisch esoterische weg uit drukking te geven aan het begrip van de eeuwige mens. Juist daarom stellen wij er bij het begin van dit seizoen er prijs op dat hij het woord tot U wil richten, in de hoop, dat zijn uiteenzetting een steun zal zijn bij Uw vooruitgang, bij het zoeken naar weg en mogelijkheid in Uw eigen wereld, want ook gij zijt deel van de eeuwige mens. Wat hij beschrijft, aangevuld door het weten in zijn

Orde der Verdraagzamen

sfeer verworven, is uiteindelijk Uw lot en Uw leven zo goed als het zijne, zo goed als het lot der geslachten, die thans het stadium "menszijn" nog niet bereikt hebben.

Ik hoop, dat deze inleiding voldoende is om U deze spreker te doen begrijpen en volgen. Ik zal hem thans het woord geven en dank U voor de mij gegeven aandacht.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Er moet ergens een begin zijn geweest van alle bestaan en alle wereld. Wij hebben dit "God" genoemd. De verschillende vormen van geloof en denken leidden er toe een achtereenvolgende creatie, voortbrenging, baring te zien van werelden van Goden, engelen en demonen. Echter bestaat er een waarheid, een wijsheid, die wij allen moeten accepteren, willen wij een Godsbegrip in ons kunnen dragen. Dit is; God is volmaakt, al omvattend en Zijn wezen openbarend in al het geen er geschapen is.

Van dit punt uitgaande, zoekende naar antwoord op het probleem; wat is een mens? heb ik voor mij een wonderlijke optocht zich af zien rollen. Er is Licht in den beginne, Licht is het begin van alle bewustzijn. Voor het licht kan er geen mens hebben bestaan, Wanneer echter het licht er is, rijst daaruit de eerste mens. Deze eerste mens zoekt naar wegen om zichzelf te zijn. Hij kan dit niet zijn, zolang hij gebonden blijft aan het licht en aan de lichtende Kracht. Zo zoekt hij een afwisseling van licht en duister, die geboren kan worden uit de zuiver materiële uitdrukkingsvorm. Hier erkent hij zijn God, maar kent naast die God zichzelf en begint zo de ontwikkeling der Schepping, die, vanuit de Schepper niet nodig, of noodzakelijk zijnde voor hem, de eerste mens, een noodzaak is. Want hij moet zijn wezen uiten en openbaren, opdat hij zelve bewust worde. Zo schept hij. Hij ontwikkelt uit de materie, grote Geest, die hij nog is, deze eerste mens, een volheid van waarden, van werelden en uitspansels. Uiteindelijk creëert Hij Zichzelf in delen, omdat dit alles nog niet de oplossing is voor wereld en zijn. Hij brengt Zichzelf tot stoffelijk leven Hij wordt tot het leven van duizenden en miljoenen van werelden. Dat moet het begin geweest zijn. Ook het eerste wezen, dat leven baarde, was reeds mens. Het is geen God. Mens, omdat het zoekt naar uiting. Omdat het moet scheppen en voortbrengen wil het zichzelf zien, kennen en realiseren. Daarboven moet een groter macht staan.

Daarna ontwaakt het leven. Het leven, strevend naar het volledig mens zijn. Door de verdeeldheid van de eerste mens terug zoekend naar volmaaktheid en voleinding.

Ziet; het wordt een vormenleven. En een leven op een stoffelijke wereld. Een plantaardig beginnen. Maar het kent leven en waarden. Het kent onderscheid tussen licht en duister. Het denkt, past zich aan aan de omgeving en weet omgeving, scheppende aan het "ik" aan te passen. Er komt echter een ogenblik, dat deze wereld berstend uiteen valt en slechts een korte vurige bloem betekent in de duisternis van het Al. Dan is het voorbij. Veel van die geest zoekt nog naar een betere uitdrukking, een betere vorm. Zij kan nog niet één zijn met krachten, die liggen boven het stoffelijke peil. Deze zwermen uit en zijn nieuw leven op een nieuwe wereld. Maar een deel dier geest heeft het bewustzijn van de ware mens verworven. Niet in de vorm, niet in stoffelijk leven, in gebruik en in ontwikkeling ligt de waarheid van het bestaan. Integendeel!

De waarheid van het bestaan ligt in het aanvaarden van de Schepper. Meer dan in het openbaren van jezelf. Zo zijn zij omhoog gestegen en vormen een sfeer. Een wereld boven een wereld zonder stof. Een wereld, die niet meer vraagt voor zichzelf, maar zich nog niet los kan maken van het totaal van leven en bestaan, dat zich voor haar uitstrekt.

Zij trachten terug te komen tot de eerste mens. Daarom willen zij alle delen van die mens tot zich trekken. Een haast wanhopige strijd begint om bewustzijn. Twintig, dertig werelden worden beïnvloed. De stoffelijke vorm, die daar nog de geest bekleed, wordt beïnvloed, Zij moeten werktuigelijk worden, opdat de geest, veredeld en verheerlijkt uiteindelijk dit geschapene van de eerste mens prijs zal kunnen geven, dit onvolmaakte, dat menselijk werd gecreëerd. Onvolmaakt elke wereld; onvolmaakt ook elke lagere sfeer. Want de volmaaktheid Gods is niet uitdrukbaar.

Hierin verschil ik waarschijnlijk met zeer veel filosofen en theologen der latere tijden. Ik geloof niet, dat Gods volmaaktheid een volledige uitdrukking kan vinden binnen de beperktheid van stof en geest. Uitreichend, omvattend het bewustzijnsvermogen van de

mens. Geen mens kan de volmaaktheid begrijpen. Maar de volmaaktheid kan zich alleen in een mens in deze gedeelde en verspreide vorm openbaren.

Zo heeft dan elke stervende wereld wederom leidende geesten geschapen, die nieuwe werelden helpen ontwikkelen. Lichtend neer dalend in de primitiviteit en opvoerende wereld na wereld, tot zij in staat zal zijn het bewuste leven te dragen. Waardoor dan de geest, de altijd worstelende geest, een instrument krijgt met een voldoende bewustzijn, voldoende vermogen tot realisatie.

Telkenmale sterft er een wereld. Sterft een wereld, dan is de geest, die de wereld heeft geleid, bereid om al wat voldoende bewustzijn heeft mee te nemen naar lichtere, minder gevormde werelden, naar groter éénheid met de volmaaktheid mens, met de eeuwige mens, opdat deze weer terug moge keren tot zichzelf, opdat uit de keten van geslachten en werelden herboren worde het volmaakte beeld, de volmaakte gelijkenis Gods, Die in Zich is de volledige Openbaring van de Goddelijke Volmaaktheid, omdat Hij is vormloos en geuit, bewust echter van al het zijnde en van alle mogelijkheid, van de Schepper en al Zijn eigenschappen.

Hieruit kunt U besluiten, dat Uw eigen wereld onvolmaakt is en dat ook U zelve onvolmaakt zult blijven op deze wereld. Deze onvolmaaktheid moet gij echter niet zien als een smaad, maar eerder als een ontwikkeling. Ofschoon gij dit thans nog niet geheel kunt begrijpen, zijt gij deel van de eeuwige mens.

De eeuwige mensheid, die zich altijd uitstrekt door alle eeuwen heen en die uiteindelijk met een grote realisatie zal komen tot de uiterste bewustwording en dan zijn; de mens. Tijdloos geworden en niet meer eeuwig in een reeks van opeenvolgende vormen. Vanuit deze hoogste, deze grootste wereld van een mensheid, die gestegen is tot dicht bij het Goddelijke, gaan er banden, die onmiddellijk reiken tot in Uw eigen wereld en bestaan.

Uw leven is gebonden met het grote, het volmaakte leven. Gij kunt, geleid door deze hoge krachten komen in een toestand, waarin ook gij leiding kunt geven. Maar gij moet verder en verder en verder tot uiteindelijk alle daad in U gestorven is, alle vorm voor U onbelangrijk geworden is, maar het grote bewustzijn van alle leven en de grote Schepper in U gerealiseerd is als deel der éénheid; de mens, die zelfs de eeuwigheid overwint en wordt tot de Zijnde, tezamen met zijn Schepper.

Dit, mijne broeders en zusters, is hetgeen ik voor U voor te leggen heb.

Ik laat het woord gaarne nog een kort moment aan mijn inleider, opdat hij, waar ik misschien gefaald heb in mijn keuze van woord, beeld en uitdrukking, U zal kunnen verduidelijken, wat ik getracht heb van ganser harte U te zeggen.

Ik wens U een zegenrijke bewustwording toe.

o-o-o-o-o

Ik meen, dat de spreker te bescheiden is geweest. Wie Uwer heeft niet begrepen het wonderlijke en grootse beeld, dat hij ons toont van de Schepper. Niet een lijn, die voortgaat naar een volgende sfeer om daar af te breken. Maar alle werelden tezamen verbonden door een wezen, dat zelfs meer is dan de ziel, waarvan wij spreken.

Een noodzaak tot bewustwording. Een noodzaak tot het wekken van alle geest, waardoor gij verzekerd kunt zijn, dat alle geest, die het licht bereikt, voortdurend terug zal keren om U te helpen.

Een wereld, waarin ook Uw taak niet beperkt blijft tot Uw eigen wereld, maar waarin het ook Uw taak is om bij te staan en te helpen, die onder U staan in bewustzijn.

Een wereld, waarin de eenheid niet kan worden gebroken dan schijnbaar, omdat de werkelijkheid één is voor alle bewuste leven en alle zijn, vanaf de geboorte van de eerste wereld, tot het laatste moment met een stervende vonk toont, dat het Al terugkeert tot zijn oorsprong.

Dat, mijne vrienden, is de overpeinzing voor vandaag. Misschien niet zo esoterisch wijdingsvol als U het gedacht had. Haar waarde voller, doordat zij een beeld geeft, waarop wij ons allen moeten baseren; De Eenheid, die er bestaat tussen alle geest en stof, tussen alle bewustzijn. Omdat wij allen terugkeren tot de éénheid met elkaar, tot het beeld Gods,

dat het begin is geweest van alle Schepping. Hiermede zullen wij dit eerste gedeelte besluiten. Ik behoef U niet te danken voor Uw aandacht, want Uw aandacht werd gegeven, zelfs ondanks Uzelve. Moge deze woorden een ogenblik herleven in Uw hart, wanneer gij een moment van eenzaamheid hebt.

Het is goed te weten, dat geen mens alleen is. Dat er geen weg is, waarop geen helpende hand is uitgestrekt om ons te geleiden tot ons einddoel bereikt is, waar dit bereikt moet worden. Niet terwille van ons zelve, maar terwille van het geheel. Ik wens U verder een aangename Zondag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Wij zullen dan vandaag maar een klein beetje in stijl blijven. Ik wilde met U gaan spreken over de geboorte van een ster. En dan niet in de termen, die Hollywood voor iets dergelijks gebruikt, maar in meer cosmische opvatting.

Laten wij ons even voorstellen,..... Ach, voor mijn part nemen wij even de autobus. Wij gaan dan even naar een donkere wolk toe. Een donkere wolk, die hier zweeft, zo maar ergens midden in de cosmos. Nu gaan wij niet eens kijken, wat er hier zich stoffelijk afspeelt. Dat hebben wij al zo vaak gedaan. Wij gaan zien, wat hier geestelijk gebeurt. Dat is uiteindelijk ook belangrijk. Wij moeten een kijk weten te krijgen op de wording der dingen. Als je daaraan nu toch begint, begin dan bij het begin en kijk hoe er een zon ontstaat. Wanneer U nu een ogenblikje met mij vanuit het stoffelijk standpunt voor het meer geestelijk standpunt wilt openstellen, dan kunt U zien, hoe hier op het ogenblik een entiteit is. Wij kunnen daar geen vorm aan zien, het is zelfs niet uit te drukken als een licht. Wij kunnen nog het beste zegen; het is een bewustzijn. Wanneer wij nu proberen daarin iets door te dringen, dan voelen wij de volgende gedachten op ons toe komen; "Ik wil zijn",

Als het een mens geweest zou zijn, dan zou die gedachte kunnen worden uitgedrukt met: "Ik wil reïncarneren". Het is natuurlijk onzin om daar op dit terrein over te spreken. Maar de gedachtengang is ongeveer hetzelfde. Wij merken een zekere ontevredenheid alsof deze geest in zichzelf zegt: Ja, maar ik kan in mijn eigen sfeer dan ook helemaal niet verder. Ik wil mij uit deze materie iets gaan bouwen. Ik wil een lichaam hebben". Aan de ander kant is een zekere angst. Een angst om dit grootse te beginnen. Wij zien in die geest werkelijk de gedachte van een ster. Van een ster, die miljoenen jaren leeft, die werelden rond zich trekt. Op dit ogenblik en dat is het grote verschil met een menselijke reïncarnatie, kunnen wij zien, dat er een sterke wil tot vorming aanwezig is.

Er is hier dus niet alleen sprake van stof van die donkere wolk. Wanneer wij even zien op een meer stoffelijk plan, dan zien wij, dat die wervelt, dat die draait. Als de Amerikanen dat zouden zien, zouden zij er meteen een meisjesnaam aan geven, omdat het zoveel op een cycloon lijkt. Maar deze werveling, deze kolking daar in het middelpunt, daar waar het nog rustig is, daar die trechter, daar zit op het ogenblik dat denken in. Wat gebeurt er nu? Deze geest grijpt met zijn gehele wil tot scheppen uit, Zij wordt nu één met een hele grote wolk aan de kant hier. Zij is a.h.w. een kolk geworden in deze wervelende materie. Let nu op. Wij zien hier de werking van een grote reeds zeer bewuste geest op de materie. In de werveling zelf, waar alles reeds trechtersvormig uiteen wordt getrokken, begint nu een deel van de wand nu nog eens te golven en te kolken. Ziet U?

Het is net een sneeuwbal. Het begint met een heel klein wervelingetje en hoe verder dat gaat, hoe groter dat wordt. Deze beweging scheidt, wat men noemt, een middelpuntvliepende kracht. Dus die materie wordt a.h.w. binnen die wand, die door haar snelheid op het ogenblik tamelijk dicht is, uit elkaar gerukt. Er is hier dus een stuk legen ruimte. Wij zien, hoe nu die geest zich met alle geweld daarin een lichaam voorstelt, in de vorm, die voor haar idee de meest volmaakte is; de bolvorm. Wij zien, dat er in de materie op het ogenblik een gloed komt. Eigen beweging remt af. Het is misschien wel de wrijving met de omringende materie. Ik weet ook niet precies, wat het is. Maar wij zien in ieder geval, dat er gloed komt. En nu.... Als er hier lucht was, zou je het horen als een daverende klap.

Opeens is er een bolvormige gloeiende gasmassa. Wanneer wij nu even weer naar de geest kijken, dan zien wij, dat er nu een bewuste verbinding met de stof aanwezig is.

Deze geest is zich bewust, dat zij met de stof verbonden is en gaat nu trachten zichzelf daarin te realiseren. Ziet U, hoe er op de bol nu al oneffenheden ontstaan? Aan deze kant zien wij grote uitschieters, alsof die geest zich een arm of een been wil maken. Aan de andere kant zien wij er gaten in vallen. Tot het midden toe lijkt ons dat.

Dit is het proces, waarbij de materie haar vorm krijgt door sterke verschillen in temperatuur en druk. Uit al de kleine delen worden nu de elementen gevormd. Over het algemeen zelfs zeer zware elementen, omdat de geest in haar voortdurende wil tot creëren en scheppen zicht een kern bouwt, zo zwaar materieel, dat U zich dit op aarde niet eens voor kunt stellen. Daar zijn atoomgewichten, die over de 500 liggen. Zo zwaar, dat als je er zo'n blokje van hebt, je het met beide handen niet meer op kunt tillen. Kijk!

Die geest gaat op het ogenblik natuurlijk vorm zoeken. Het proces, dat ik U beschreven heb duurt natuurlijk heel lang. Het eigenlijk wervelen laat ons zeggen duurt ongeveer tienduizend jaar. Het proces van gloeiing, dat wij daarna zagen, speelt zich af in ongeveer drie á vier minuten. Het verdere proces tot het punt, waarover ik het had, duurt ongeveer een vier miljoen jaren. Wij hebben de tijd dus al aardig versneld. Gelukkig maar, dat wij dat doen kunnen. Want nu zien wij het meest eigenaardige. Deze ster is nu uiteindelijk los gekomen. Zij drijft nu a.h.w. in een grote ring boven deze trechter tezamen met vele andere sterren. Nu gaat zij iets zoeken. Want zij kan zich in dit lichaam nog niet geheel zo uiten, als zij zelve wil. Zij zoekt contact met andere sterren. Wij zien soms de lichtende bollen rakelings langs elkaar vliegen. O, ik weet wel, dat die afstand vanuit menselijk oogpunt zeer groot is. Miljoenen kilometers. Zelfs ruim een half lichtjaar vaak. Maar voor deze sterren is dat hetzelfde als voor U het op straat een kennis voorbij lopen, waar U even tegen knikt. Er wordt nu langzaam gezocht naar een methode, om dat nog verder te uiten. Nu blijkt, dat deze geest niet gelukkig is, omdat zij alleen zichzelf is. Zij wil a.h.w. baren. Zij wil voortbrengen. Zij wil iets hebben, waar zij voor zorgen kan. Iets, waar zij zich in uiten kan. Het is een proces, dat voor U natuurlijk weer miljoenen jaren duurt. Maar voor deze ster is dat zoiets als een paar dagen van overweging, zoals U dat wel eens doet, voor U b.v. gaat trouwen. Aan de ene kant gelukkig over de mogelijkheid, die er is en aan de andere kant toch ook weer met een zekere huivering, omdat men zich realiseert, dat het een groot waagstuk is. Voor sterren nog veel meer, dan mensen overigens. Vandaar, dat er zoveel vrijgezel blijven. Maar nu moet U opletten. Nu gaat deze ster haar eigen leven uiten, openbaren. Zij gaat nu weer dicht voorbij langs één van de andere sterren en wij zien wij een enorme steekvlam uitgaan van die ster. Het is, of er een koker wordt uitgestrekt. Wij zien bij de andere ster ook zoiets, maar wij zien duidelijk dat onze eigen ster de grootste koker heeft. Gelijktijdig beginnen zij sneller te draaien. Stoffelijk is dat voor die geest schijnbaar een pijnlijk proces. Het is een soort roes, die iets van haar afneemt.

U zoudt het het beste kunnen omschrijven als steeds grotere golven van geluk en pijn, die elkaar steeds sneller afwisselen. Dat kunnen wij dan ook zien in dat vlamme gebied, in die steekvlam, in die koker. Want, let U op; U ziet, dat deze vlam op het ogenblik sterk aan het fluctueren is. Zij wordt breder, smaller, breder, smaller. Het is net een geluidstrilling.

Als U die wel eens getekend hebt gezien, weet U dat wel, allemaal van die uitslagen naar 2 kanten; Nu wijd, dan kort, nu wijd, dan kort. Let op! Nu komt het grote moment. Er breekt een stukje van die straling. De verbinding is verbroken. De afstand wordt snel groter. Zij bedraagt ten opzichte van de vlam nu al duizenden kilometers. Dat stukje kan nu niet meer terug. Het probeert het wel, maar dat gaat niet meer. Het wordt nu door de zon afgestoten.

Het begint onder deze strijdige invloeden een draaiende beweging en hier is dan een wordende planeet geboren. Zo gebeurt het ettelijke malen.

Soms zien wij zo'n vlam zelfs in tien, twaalf stuken breken, maar wat voelt deze geest hierbij? Hoe ziet zij dit? Zij heeft iets van zichzelf gegeven en zal hier nu trachten een bewustzijn wekken; zij wil naast zich gezellen hebben, die a.h.w. uit het eigen wezen geboren zijn. Dat sluit overigens ook aardig aan, op wat onze vriend van de Witte Groep ons zoëven vertelde. Deze heeft n.l. ook gesproken over de scheppingsdrang van de mens. Hier is dan ook sprake van een soort scheppingsdrang; deze zon wil ook a.h.w. haar eigen bewustzijn uiten in deze kleine gloeiende ballen, die zo dadelijk haar planeten

zullen worden. Terwijl wij denken, dat het een hele tijd duurt vóór de planeet is afgekoeld, schijnt dat voor de zon hoogstens een jaartje te zijn. Zij is hiermede voortdurend in gedachten bezig. Zij verzorgt deze planeten door haar warmte er heen te sturen, dan weer door die warmte wat in te houden. Kortom, zij beweegt zich en spant zich voortdurend in om een juiste verhouding rond haar te verkrijgen. Zij voelt in zich de mogelijkheid hier grote dingen te gaan doen. Zo bereidt zij zich al voor op het ogenblik op het geven van wat wij leven noemen, dus het leven, zoals U dat op Uw eigen planeet kent.

De vormen zijn primitief misschien, kater(?) groter. Zij wil een bewustzijn kweken, dat onafhankelijk van die wereld op die wereld levende, weer terug kan schouwen op haar en a.h.w. met haar samen die weg gaan, naar nog grotere bewustwording, nog grotere vorm. Ziet U, dat is nu eens een aardig punt om daarover na te denken.

Ik heb U de scène zo'n klein beetje beschreven. Ik zal het niet zolang maken. Er zijn er een paar hier, die haast hebben hier, weet ik. Laten wij ons nu eens in gaan denken: wat gebeurt er nu? Er is een geest, die zó groot is, dat zij geen voorstelling meer heeft van een leven, dat beperkter is dan licht en bolvorm. D.w.z. dat zij zeker in de hoogste sfeer woont en wanneer zij op deze wijze terug wil keren in de stof, dat zij uit de wereld moet komen, waar de vorm helemaal verdwenen is, dat zij teruggrijpt tot haar vroegere wereld, waarin de bol, die voor ons geesten, het vormloos zijn tot één van de hoge sferen, waarin U zo naar boven staat te kijken, dat deze voor die geesten al materie zijn, voor zoals U zoudt zeggen: nu ja, vroeger zijn de mensen eens eencellige diertjes geweest, ik kan het mij wel zo voorstellen. Op diezelfde manier gaat die geest dus terug. Zij moet dat, omdat schijnbaar in haar eigen wereld toch nog niet voldoende uitingsmogelijkheden heeft,, zij wil meer zijn. Daarom schept zij rond zich een grote veelheid. Een veelheid van levende wezens, die alleen uiteindelijk kun kracht, hun bestaan, hun leven danken aan het werk, dat deze zon doet met de krachten, die in het Al zijn.

Dus samenwerking tussen deze persoonlijkheid zon en de cosmische krachten in het Al, scheppen het leven. Die geest wil dat leven zodanig leiden, dat zij hierdoor zichzelf nog scherper uit en een beter besef krijgt a.h.w., van wat er zijn kan. Zij heeft nu het hoogste scheppingsprincipe, wat voor de geest, zoals wij die kennen, nog mogelijk is, voor het scheppen van werelden, geprobeerd. Dan is zij er maar ééntje in een hele grote veelheid, berustend weer op het creëren van een nevel.

Zo'n nevel heeft ook weer een persoonlijkheid, maar die kunnen wij helemaal niet meer benaderen, omdat daar geen denken inzit, zoals wij dit kennen. De zon is nog één van de hoogsten, die het denken op een wijze, die een mens en een menselijke geest kunnen begrijpen. Nu is het eigenaardige, dat het leven, het ondergaan en het her opleven voor die zon van heel weinig belang is. Wanneer wij goed kijken, dan zien wij zelfs, dat zij wel eens probeert te helpen in de sferen, dus datgene, wat uit haar stoffelijke uiting weg is. Zij richt er wel eens haar gedachten op en zij tracht te helpen, maar het heeft voor haar toch wel weinig te betekenen. Het gaat haar schijnbaar om de stoffelijke wordingscyclus.

Wat U zoudt noemen; de evolutie der dingen en der vormen. De geest, die daar bewust wordt, die vindt zij wel aardig, dat vindt zij wel prettig en interessant, haar uiting zelf is haar eigen werken en de werelden, die zij geschapen heeft. Zo zullen wij ook nog wel eens in een positie komen, waarin wij zelf voor ster gaan spelen. Wie weet het? Maar op het ogenblik is dat voor ons haast onbegrijpelijk. Omdat die zon aan de ene kant zo onnoemelijk vreemd lijkt, zo geweldig en aan de andere kant toch ook weer zo liefdevol, toen zij daar ik zou haast zeggen, onder pijnen, werelden baarde. Wat gaat er dan eigenlijk gebeuren? Waarom heeft die zon dat allemaal gedaan? Is er met die zon ook nog iets anders aan de hand?

Dan zien wij, dat die zon voortdurend grote vlammen uit blijft gooien en de mens denkt, dat het alleen maar allemaal vernietigen de uitbarstingen zijn op die zon. Dat is niet helemaal waar. Als wij heel goed kijken, dan zien wij dat elk van die uitbarstingen wel degelijk gericht is. Er is wel degelijk een bedoeling mee. Zij converseert zo met andere sterren. Zij richt zo bepaalde stralen op delen van haar omgeving, waardoor zij tracht het leven daar in de juiste banen te leiden. Wanneer dan al die geesten zo'n klein beetje bewustzijn hebben bereikt en terug willen keren, terwijl zij niet meer de zuiver stoffelijke vorm willen hebben, dan zien wij iets eigenaardigs.

Deze geesten worden herboren op de zon. Het leven op de zon. Oh, dat kunt U zich niet voorstellen. Dat is nog veel vreemder voor Uw wezen dan een geest. Een geest is onstoffelijk. Deze wezens zijn stoffelijk en toch vormloos. U zoudt ze het beste kunnen vergelijken als grote energiebollen, die temidden van deze voor Uw ogen gewelddadige uitbarstingen zich voortdurend koesteren a.h.w. in de uitstraling, niet alleen van stoffelijke, maar ook van geestelijke energie, die de moeder zon geeft.

Deze geesten zijn voor die zon wel belangrijk, want wij zien, dat zij daar voortdurend een groot deel van haar aandacht aan wijdt. Zij tracht dus schijnbaar de geest, die tot haar komen wil, er zijn hier geen verplichtingen, het is ook niet de enige weg, en die op haar geboren wordt, op te voeren tot haar eigen punt, haar eigen geestelijk standpunt.

Dan kunnen wij hoogstens nog proberen te omschrijven, wat dat standpunt zou zijn, vrienden. Deze zon ziet het gevormde Al, de gevormde cosmos, als een noodzakelijkheid voor het bestaan. Zelve weet zij, dat er een tijd zal komen, dat zij zal blussen en ondergaan. Zij weet, dat er voor haar een tijd kome, dat het vormenleven voor haar geen aantrekkelijkheid meer heeft en dat zij een andere vorm, een andere wereld zal moeten vinden, een ander bestaan.

En zoals sommige mensen op aarde hun kinderen proberen op te voeden, dat zij de zaken voort zullen zetten, zo probeert deze zon a.h.w. onder al die geesten, die met haar leven, er enkelen te vinden, die tezamen weer zullen kunnen zijn een nieuw scheppend principe, een zonnegeest plus verschillende planeetgeesten. Zo is het dan een voortdurende wordingsgang, zelfs op dit hoge niveau, waarbij steeds weer de geest wordt voorbereid voor een vorm, door degenen, die later voor die vorm gedeeltelijk aansprakelijk zullen zijn.

Wanneer het nu zo bij de zon is, dan moet het ook zo natuurlijk bij de mensen zijn. Want U leeft op deze wereld, maar denkt U, dat de wereldgeest zo onverschillig U gade slaat?

In de eerste plaats, U zoudt nooit kunnen leven als ook de wereld niet voortdurend haar krachten uit de wereld uitstraalde en daardoor de potentialen zou scheppen, waardoor U kunt bestaan, waardoor Uw organisme functioneert.

Maar in de tweede plaats is ook die wereldgeest wel degelijk geïnteresseerd in Uw geestelijke ontwikkeling en zij probeert U op te voeden tot een zeer hoog geestelijk niveau, in de hoop, dat er eens enkelen zullen zijn, die deze wereldgeest op zullen volgen, wanneer die wereldgeest misschien weer zon gaat worden, of, wat waarschijnlijker is, verdwijnt in die vreemde wereld, waar wij niets meer van af weten.

Gaan wij dat nu even logisch na, dan zien degenen, die daar wel het meest voor in aanmerking komen, zijn wat wij zouden kunnen noemen de Voorzitters of de Heersers der Wereld.

U kant allemaal het verhaaltje over de Koning der Wereld, dat heb ik al eens een keertje verteld, op het ogenblik een maand of negen geleden. Deze Koning der Wereld is dus a.h.w. een persoonlijkheid, die mens is, of zeer dicht bij de mens staat althans, maar die in bewustzijn zover is gekomen, dat hij haast de taak van de planeetgeest over kan nemen. Hij is de directe uiting geworden, de verbindingsofficier tussen de planeet zelve met haar krachten, die op haar beurt weer onmiddellijk met de zon in contact staat en de mensheid, die onbewust van al deze grote banden en bindingen op die aarde leven.

Je zoudt er de conclusie uit willen trekken, dat het voor mens en geest nooit zo zal zijn, dat zij volledig vrij kunnen gaan en doen, wat zij willen. Dat bestaat eenvoudig niet. Zij moeten altijd blijven binnen de beperkingen, die de geest, die hen leidt, hen voorlegt.

Voor deze wereld is dat die wereldgeest, die tezamen met de zonnegeest tracht ons op te voeden. Wanneer wij nu komen tot de zon zelve, dan gaan wij de kant uit - wat wij misschien noemen de eeuwige zaligheid -, terwijl wij als planeetgeest misschien dichter in de kant van het vagevuur of de hel blijven liggen.

Als zonnegeest kun je natuurlijk geven en zo anderen het leven geven en in leven houden. Maar dat verschil is voor ons niet zo belangrijk.

Wat voor ons wel belangrijk is, is het feit, dat wij in een voor ons geschapen omgeving, belast met een aantal voor ons speciaal ontworpen uiterlijke omstandigheden, door het

stoffelijke leven heen moeten, zowel als door de verschillende geestelijke sferen, die onmiddellijk binnen de geestelijke invloed liggen van deze geesten en dat wij op die manier worden opgeleid tot een steeds hogere functie in het Al.

Het is niet zo, dat je als mens, zo maar tot God gaat. Er zijn natuurlijk heel veel verschillende mogelijkheden om een bepaalde uiting te vinden, stoffelijke uiting, die toch reeds aan de grens van het vormloze ligt.

Maar één van die mogelijkheden is hier zeker het worden tot zon, tot planeet. Het zelf leven geven aan anderen, het zelf de verantwoording dragen voor anderen, het in stand houden en het onverschillig worden voor de kleine weerbarstigheden van deze mensen, deze wezens, die je hebt geschapen, een liefdevol blijven geven, soms straffend, soms belonend, maar altijd weer in de eerste plaats; scheppend.

Ik geloof, dat dit de zin is van deze hoge stoffelijke uitingen. Dat geen enkele geest de wereld van de gevormde stof zo maar mag verlaten, dat je eerst moet leren om de verantwoording te dragen van het scheppen in de stof, het scheppen van bewuste wezen in de stof, die onafhankelijk van je kunnen handelen en werken en die toch ook weer voortdurend onder jouw verantwoording vallen, voor dat U over kunt gaan naar een wereld, waarin waarschijnlijk - naar men zegt - geest en stof één zijn in de nieuwe vorm, maar die voor U natuurlijk en ook voor mij een groot raadsel is, een groot onbekend iets.

Zo, dat was dan kort onze trip voor vandaag. Ik heb natuurlijk nog heel wat meer trips in mijn koker, want er zijn nog heel veel geheimen in de cosmos, waar wij wat uit kunnen leren, maar ik vond het nu ook aardig, wanneer ze nu eenmaal beginnen met U te vertellen over al die werkingen, die er bestaan, over de noodzakelijkheid van het scheppen enz. enz. om, wat mij betreft, hier te beginnen bij de sterren, want voor de mens is een ster iets, wat ver weg is. Iets wat groots is, onoverzienbaar machtig en vol van energie. Iets, waarvan je het bewustzijn niet eens kunt merken, waar je het alleen maar van aan moet nemen.

Nu, dat is nu ongeveer net zo ver als het eerste onderwerp. Wanneer U het eerste onderwerp hebt begrepen en U begrijpt van mij nu, dat een ster uiteindelijk niets anders is dan U, alleen op een andere schaal met een veel groter bewustzijn plus een grotere taak van verantwoording, dan zijn wij al een aardig eind verder gekomen. Dan gaan wij begrijpen, dat er eigenlijk geen verschillen zijn buiten ons. Alle graduele verschillen, die wij ervaren, liggen in ons en die worden hoofdzakelijk eigenlijk bewerkstelligd door een verschil in bevattingsvermogen, dus van wat je kunt begrijpen, plus een verschil in daadvermogen. D.w.z. een beheersen van jezelf zodanig, dat je alleen die daden stelt, maar dan ook volledig, die voor de uiting van je eigen geestelijke persoonlijkheid noodzakelijk zijn.

Ik hoop, vrienden, dat het niet al te vervelend is geweest, en dat U het niet beschouwt als een grote anticlimax. Ik voor mij ben eigenlijk trots op dit begin, ik zie daarin de mogelijkheid om zo dadelijk wat andere en nog wat ingewikkelder reizen met U te maken, maar op het ogenblik zal ik dan toch maar mijn mond weer gaan houden en nu het woord geven aan de laatste spreker, die, zo hoort het nu eenmaal op onze bijeenkomsten, zal sluiten met het Schone Woord.

Dus goeden middag allemaal en een prettige Zondag verder.

o-o-o-o-o

Goeden middag, vrienden,

Wij zullen dan gaan besluiten met deze slotrubriek, die gebaseerd wordt, zoals U weet, op een woord of begrip, dat U zelf naar voren kunt brengen. Mag ik U verzoeken mij een voorstel te doen aangaande het te behandelen onderwerp?

VINDEN

Wanneer wij het woord vinden horen, dan kunnen wij er niet omheen, onmiddellijk daar achter te voelen, het begrip; zoeken. Zoeken en vinden zijn een onverbreekelijke éénheid, wanneer wij waarheid willen vinden, dan zullen wij die waarheid moeten zoeken, dan zullen wij onze aandacht sterk moeten richten. Onze aandacht moet eerst ergens op vallen, voordat wij het vinden kunnen. Nu is er één groot gevaar, dat vooral het zoeken

vaak belemmert en het daardoor onmogelijk maakt de waarheid te vinden. Dit geldt als voor de mens als voor de geest. Men zoekt niet overal, men zoekt niet in een aanvaarden a.h.w. van de mogelijkheid tot vinden, men zoekt daar te vinden, waar men vinden wil.

Men laat zich bestoren door allerhand kunstmatige verblindingen, wanneer hetgeen men zou willen vinden, gezocht moet worden op een wijze, die niet overeen stemt met hetgeen men zichzelf voor ogen heeft gehouden.

Het is niet moeilijk te vinden. Want een ieder, die zoekt naar waarheid, een ieder, die zoekt naar inzicht, naar voleinding en begrip, kan deze onmiddellijk vinden. Die kan onmiddellijk de grote schat verwerven, waar zijn hele hart naar uitgaat. Maar één ding is niet mogelijk en dat is de regels te stellen volgens welke gij zult vinden. Het staat dan ook geschreven in het geschrift; Zoekt en gij zult vinden.

Maar wat zoekt gij? In Uw eigen bewustzijn kunt gij alle dingen zoeken en vinden. D.w.z. Uw bewustzijn stelt U in staat om bij elke vraag, die gij U stelt, een antwoord te vinden, dat past voor Uw bewustzijn en dat voor Uzelf een zekere bevrediging inhoudt.

Gij kunt a.h.w. Uw eigen weg bepalen. Toch is het vinden van een dergelijke waarheid slechts een vinden van een innerlijke waarde, die in U leeft en niet meer. Wat zijn de grote belemmeringen, die ons beletten om de waarheid te vinden, waarnaar men streeft?

In de eerste plaats het voorop stellen van bepaalde voorwaarden. Wij gaan zeggen; "Ja, ik zie dat zo en zo en sociaal gezien en menselijk gezien, moet het zo en zo zijn. Het lijkt wel, dat, wat ik gevonden heb, niet juist, niet volledig, of onvolmaakt is".

En dan eigenlijk begint daar de grote misdaad, die wij tegenover onszelven steeds weer begaan. Ook wij in de geest evenzeer, als U in de stof. Wij worden criticasters. Wij worden wijfelaars, wij verwerpen met één hand, wat wij met de andere trachten aan te nemen,

Wij kunnen geen plaats vinden, want onze wereld wordt te veel geschokt. Onze voorstellingswereld past niet bij hetgeen, wat ons gegeven wordt, wat wij vinden. En dan gaan wij er liever aan voor bij. Wij zijn bang a.h.w., dat wij aan de vondst onszelf zullen bezeren. Menig mens is bang voor de waarheid. Menig mens zoekt alles om aan de waarheid te ontkomen. Een dergelijk iemand kan de waarheid niet vinden. Het is begrijpelijk, want degenen, die zeggen de waarheid te zoeken, stellen maar al te vaak hun eigen ideeën en gedachten omtrent de waarheid boven de waarheid zelve. Zij stellen maar al te vaak hun eigen oordeel, bekrompen door eigen omgeving, milieu en gedachtengang, hoger dan de waarheid zelve. Zij begrijpen niet, dat de waarheid scherp en helder is en de waarheid niet kent het menselijk zwak zijn.

De waarheid kent geen gedachten omtrent, hoe dit of dat nu wel uit zal werken. De waarheid zegt; "Zo is het en anders niet". Zo toont zich het aspect van het levens neem het of laat het, maar probeer niet een gedeelte van mijn waarheid aan te nemen en een ander deel te verwerpen, want dit is dwaasheid.

Kijk, dit probleem ontmoeten wij telkenmale weer. Wij zien, dat de gehele wereld zoekt, zoekt, zoekt, zoekt naar vrede en geluk, dat zij tracht om kracht te vinden om te helpen, dat zij tracht om waarheid te vinden, leven en bewustzijn. Hoe komt het ook anders, dat zovelen zoeken en zo weinigen vinden? Omdat de mensen niet zoeken, wat zij vinden kunnen. Een waarheid, die boven het "IK" gaat. Zij zoeken een waarheid, die past in hun "IK" en hun "IKJE" superieur stellen boven anderen. Dit kan men niet vinden. En zo men denkt het gevonden te hebben, is het een waan, die als rook vergaat in hun handen. Wat gij vindt, is hetgeen gij zoekt, maar gij verwerpt het zo vaak. Nou vraagt gij mij te spreken over het begrip: vinden.

Laat ik het dan in deze woorden samenvatten. Vinden is het verwerven van iets, dat men niet bezeten heeft, of wat men reeds lang verloren dacht. Vinden is een verrijken van de persoonlijkheid, maar het gevondene is nooit afhankelijk van de vinder. Het heeft zijn eigen wezen en kwaliteiten. Niemand, die vindt, kan bepalen, wat hij vinden zal. Hij kan slechts aanvaarden, dat, wat hij gevonden heeft. Ook wanneer dit soms niet strookt met zijn voorstellingen.

Menig mens is als een bedelaar, die lang de straten loopt en tegen zichzelf zegt; "Ik wil een rijksdaalder vinden". Dan vindt hij eerst een kwartje en dan loopt hij het voorbij, want

dat is hem te weinig. Dan vindt hij een gulden en dat is hem ook te weinig. Dan vindt hij wéér een kwartje en dan wéér een gulden en daar gaat hij ook aan voorbij. De waarde, die hij zocht, had hij kunnen vinden, maar hij heeft zich de moeite niet gegeven om elk deel afzonderlijk ervan op te heffen en in zichzelf te verwerken.

Zo gaat het met een cosmische waarheid en met een cosmische kracht, zo gaat het met bewustwording, ervaring en al wat dies meer zij. Al wat gij zoekt, zult gij vinden, maar al wat gij vindt, zult gij moeten aanvaarden, wilt gij het volledig gezochte uiteindelijk in Uzelf bezitten en kunnen meedragen.

God is het, Die op elke vraag en dat is zoeken, zoeken is een innerlijke vraag antwoord geeft door U te laten vinden, datgene, wat gij zoekt. Maar Hij stelt er één beperking bij. Gij moet de dingen zoeken in Zijn geest. Gij moet a.h.w. in U zoeken naar Gods streven. Wanneer gij dan al, wat gij vindt, aanvaardt als één van Zijn gaven, dan zult gij ook werkelijk Hem in U dragen en kennen, bezitten en omgrenzen. Maar verwerpt gij ook slechts één deeltje van hetgeen Hij U geeft, als antwoord op Uw zoeken, dan zult gij nóóit de volle waarheid kunnen vinden, dan zult gij terug moeten keren en de weg opnieuw gaan. Dan hebt gij gefaald.

Vinden is aanvaarden. Aanvaarden niet volgens eigen wezen. Vinden is aanvaarden als Gods werk, of, indien gij dan al verwerpen wilt, verwerpen als des duivels werk. Maar nooit trachten het gevondene te delen om een deel ervan bij U te behouden en de rest weg te werpen, want dat gaat niet.

Gij, mijne vrienden, verlangt naar bewustwording, naar het ontwaken der geestelijke krachten, naar de voleinding. Ik kan U niets anders zeggen; Gij zult vinden, omdat gij zoekt. Indien gij al zoekende niet wilt vergeten, dat Uw taak niet is een oordeel uit te spreken over datgene, wat Hij U geeft, wat Hij U láát vinden. Het is Uw taak om het gevondene te aanvaarden, of in zijn geheel te verwerpen. Andere wegen bestaan niet. Zoudt gij een andere weg willen volgen, dan zoudt gij denken te vinden en in werkelijkheid meer verliezen, dan gij begrijpt. Gij zoudt, voor hetgeen, wat gedeeltelijk in U hebt opgenomen, een deel van Uzelve moeten verliezen.

Ik geloof, dat ik hiermede het onderwerp; Vinden, voldoende heb belicht.

Ik sluit daarom deze bijeenkomst en wens U allen een aangename Zondag.

o-o-o-o-o